Пролетарыі ўсіх краін, єднайцеся!

ВОЛЬНАЯ ПРАЦА

Орган Беластоцкага абкома і гаркома КП(б)Б і аблвыканкома.

Год выдання другі. № 37 (106) ЧАЦВЕР 15 ЛЮТАГА 1940 г.

Цана 10 капеек

ВЫБАРЫ КІРУЮЧЫХ ПАРТЫЙНЫХ ОРГАНАЎ

З 15 лютага пачынаюцца выбары кіруючых партыйных органаў. На працягу месяца, з 15 лютага па 15 сакавіка, будуць адбывацца справаздачна-выбарчыя сходы пярвічных арганізацый, раённыя, гарадскія, абласныя і краявыя партканферэнцыі, з'езды компартый саюзных рэспублік.

Перыядычная справаздачнасць партыйных органаў перад сваімі арганізацыямі, выбарнасць усіх кіруючых органаў партыі знізу даверху — непарушныя прынцыпы дэмакратычнага цэнтралізма, на якіх трымаецца арганізацыйная будова партыі Леніна—Сталіна.

„Партыйныя масы, — гаварыў таварыш Сталін,— правяраюць сваіх кіраўнікоў на актывах, на канферэнцыях, на з'ездах шляхам заслухання іх справаздач, шляхам крытыкі недахопаў, урэшце, шляхам выбрання ці невыбрання ў кіруючыя органы тых або іншых кіруючых таварышоў. Дакладнае правядзенне дэмакратычнага цэнтралізма ў партыі, як гэтага патрабуе статут нашай партыі, безумоўная выбарнасць партыйных органаў, права выстаўлення і адводу кандыдатаў, закрытае галасаванне, свабода крытыкі і самакрытыкі, — усе гэтыя і падобныя ім мерапрыемствы неабходна правесці ў жыццё для таго, між іншым, каб аблягчыць праверку і кантроль кіраўнікоў партыі з боку партыйных мас".

Сталінскія ўказанні былі пакладзены ў аснову інструкцыі Цэнтральнага Камітэта партыі аб правядзенні выбараў кіруючых партыйных органаў. Ужо двойчы праводзіла большэвіцкая партыя выбары па гэтай новай інструкцыі, забяспечваючай найшырэйшае развіццё ўнутрыпартыйнай дэмакратыі, самы актыўны ўдзел усіх комуністаў у выбарах кіруючых партыйных органаў. Накоплен вялікі вопыт правядзення справаздачна-выбарчых сходаў і канферэнцый па-новаму.

Але нельга забываць, што за час, які прайшоў пасля выбараў зараз дзейнічаючых партбюро, райкомаў, абкомаў, крайкомаў і ЦК компартый саюзных рэспублік, у рады ВКП(б) уступіла звыш мільёна новых таварышоў. Ім прадстаіць **упершыню** ўдзельнічаць на справаздачна-выбарчых партыйных сходах, а новым членам ВКП(б) **упершыню** выбіраць кіруючыя партыйныя органы. Калі да гэтага часу новыя таварышы ўяўлялі сабе сутнасць дэмакратычнага цэнтралізма, ведалі аб выбарнасці ўсіх кіруючых органаў партыі, то зараз яны разам з усімі большэвікамі будуць практычна ажыццяўляць гэты непарушны арганізацыйны прынцып большэвізма. Прадстаячыя выбары будуць выдатнай школай, асабліва для новых членаў партыі, паскараючай ідэйна-палітычны рост, большэвіцкую загартоўку, школай, абагачаючай палітычны і практычны вопыт комуністаў.

Мільёны членаў партыі справядліва разглядаюць выбары кіруючых партыйных органаў, як веху для глыбокага агляду і стараннага абгаварэння праробленай за справаздачны перыяд работы, для праверкі таго, як выконваліся ў іх арганізацыі дырэктывы Цэнтральнага Камітэта. Як ажыццяўляліся рашэнні папярэдніх партканферэнцый, агульных сходаў комуністаў? Як улічвалася крытычныя заўвагі, прапановы большэвікоў? Як падсправаздачны партыйныя орган і арганізацыя, якую ён узначальвае, умацоўвалі свае сувязі з масамі, з народам? На ўсе гэтыя пытанні комуністы чакаюць адказу ад сваіх кіруючых партыйных органаў. І толькі ўлічыўшы, без самахвальства, дасягнутае, завоёванае, ускрываючы вострым ланцэтам большэвіцкай крытыкі дапушчаныя памылкі, маючыяся недахопы, толькі тады кожны большэвік падыходзіць да **важнейшай задачы выбараў — выбранню ў кіруючыя партыйныя органы дастойных таварышоў.** Выбраць патрэбна цалкам правераных большэвікоў, беззаветна адданых нашай партыі і здольных да канца абараняць справу комунізма!

Перыяд, які прайшоў пасля папярэдніх выбараў кіруючых парторганаў, быў насычан падзеямі велізарнай палітычнай значнасці. У сакавіку 1939 года адбыўся XVIII з'езд партыі, на якім таварыш Сталін з вычарпальнай паўнатой падвёў вынікі пройдзенаму шляху і намеціў велічную праграму далейшага руху нашай краіны да комунізма. Перад усім совецкім народам таварыш Сталін паставіў грандыёзную задачу — у найкарацейшы гістарычны тэрмін дагнаць і перагнаць галоўныя капіталістычныя краіны і ў эканамічных адносінах. План вялікіх работ у трэцім пяцігоддзі, зацверджаны з'ездам, запальвае ўвесь совецкі народ на новыя подвігі. Перадавы атрад працоўных нашай радзімы — комуністычная партыя працавала апошні год з вялізнай энергіяй над тым, каб паскорыць выкананне лозунгаў і рашэнняў XVIII з'езда.

XVIII з'езд партыі прыняў новы статут ВКП(б), у якім прадаставіў пярвічным партыйным арганізацыям вытворчых прадпрыемстваў права кантроля дзейнасці адміністрацыі прадпрыемстваў. Гэта зроблена для таго, каб павысіць ролю пярвічных партыйных арганізацый у гаспадарчым жыцці краіны. У рукі пярвічных партарганізацый транспарта, калгасаў і саўгасаў дадзена выдатная зброя барацьбы з расхлябанасцю, безгаспадарнасцю, стратамі. Права кантроля дзейнасці адміністрацыі—магутная зброя барацьбы за рацыянальнае вядзенне справы, за эканомію рабочай сілы, дзяржаўных сродкаў, матэрыяльных каштоўнасцей. Прадстаячыя справаздачна-выбарчыя сходы і канферэнцыі пройдуць пад знакам праверкі выканання партыйнымі арганізацыямі рашэнняў XVIII з'езда ВКП(б) і майскага пленума ЦК ВКП(б), пад знакам далейшай мабілізацыі мас на паспяховае выкананне рашэнняў XVIII з'езда ВКП(б), палітычных і гаспадарчых задач, стаячых перад партарганізацыямі зараз, у трэцім годзе трэцяй Сталінскай пяцігодкі.

Вялікіх дасягненняў дасягі большэвікі за справаздачны перыяд у сваім ідэйна-палітычным росце. Выхад у свет Сталінскага „Кароткага курса гісторыі ВКП(б)" і паследаваўшая за гэтым пастанова ЦК ВКП(б) аб перабудове партыйнай прапаганды выклікалі ва ўсёй партыі велізарнае, нябачанае ажыўленне палітычна-выхаваўчай работы. Сотні тысяч комуністаў, у якіх ЦК ВКП(б) адначыў і ўмноўжыў веру ў свае сілы, магчымасць індывідуальна вывучаць марксіска-ленінскую тэорыю, дабіліся нямалых поспехаў. Лекцыі кансультацыі па тэатрэтычных пытаннях, прапаганда праз друк—усё гэта моцна ўвайшло ў паўсядзённы быт комуністаў.

Ідэйны рост партыйных кадраў несумненны. Аднак ні на адну мінуту нельга забываць, што ў свеце велізарнейшых палітычных і гаспадарчых задач, якія XVIII з'езд партыі вылучыў перад краінай, большэвікі, і ў першую чаргу партыйныя кадры, павінны тэарэтычна расці, пашыраць свой кругагор, палітычны і культурны, значна быстрэй, чым гэта робіцца зараз. Бясспрэчным фактам астаецца і тое, што многія комуністы, у тым ліку і некаторыя партыйныя работнікі, прадаўжаюць толькі дакажаць ісціну аб карысці тэорыі замест упартага авалодвання вучэннем Маркса—Энгельса—Леніна — Сталіна. Асабісты прыклад партыйнага работніка, партыйнага актывіста ва ўсім, у тым ліку і ў такой справе, як вывучэнне гісторыі партыі, зусім неабходзен. Пытанні ідэйна-палітычнага росту комуністаў, авалодання марксіска-ленінскай тэорыяй будуць прадметам страснага абгаварэння на справаздачна-выбарчых сходах. Бо зараз у свядомасць падаўляючай большасці большэвікоў моцна ўвайшла ленінская думка аб тым, што практыка без тэорыі слепа. Любы партыйны работнік, калі ён жадае паспяхова весці практычную работу, павінен пэўтанна і нястомна вучыцца ўзброіўшы сябе тэарэтычнымі пазнаннямі.

Выбары кіруючых партыйных органаў адбываюцца ў самай напружанай міжнароднай абстаноўцы. Унутраныя і знешнепалітычныя поспехі краіны соцыялізма не даюць спакою капіталістычнаму акружэнню. Англа-французскія імперыялісты — злейшыя ворагі народаў усяго свету — раздулі пажар новай імперыялістычнай вайны. Яны доўга нацкоўвалі і, урэшце, натравілі на Совецкі Саюз белафінскія банды. За спіной белафінаў, якія змагаюцца супроць фінскага народа, якому прышла на дапамогу наша доблесная Чырвоная Армія, стаяць лондонскія і парыжскія заправілы.

Тысячы комуністаў у дні, калі наша партыя прыступае да выбараў кіруючых парторганаў, змагаюцца як львы, з бандамі фінскай белагвардзейшчыны, паказваюць, як існыя большэвікі, узоры храбрасці і смеласці, вядучы за сабой беспартыйных байцоў. У нашай краіне фронт і тыл складаюць адзінае неразрыўнае цэлае. Можна быць упэўненым, што на справаздачна-выбарчых партыйных сходах, на партканферэнцыях пытанне аб тым, як лепш рэалізаваць сталінскае ўказанне — трымаць увесь совецкі народ у мабілізацыйнай гатоўнасці, — будзе займаць дастойнае месца.

Чым больш арганізавана, глыбей і больш змястоўна пройдуць справаздачна-выбарчыя сходы, раённыя, абласныя і гарадскія канферэнцыі, чым уважлівей будзе праведзена вывучэнне, абгаварэнне і выбранне лепшых, дастойнейшых большэвікоў у кіруючыя партыйныя органы, тым больш паспяхова нашы партыйныя арганізацыі будуць ажыццяўляць вялікія задачы, пастаўленыя XVIII з'ездам ВКП(б).

(Перадавы артыкул „Праўды" ад 11 лютага 1940 г.)

УКАЗ

Прэзідыума Вярхоўнага Совета СССР

За ўзорнае выкананне баявых заданняў Камандавання на фронце барацьбы з фінскай белагвардзейшчынай і праяўленую пры гэтым доблесць і мужнасць узнагародзіць 123 Стралковую дывізію ордэнам Леніна.

Старшыня Прэзідыума Вярхоўнага Совета СССР **М. Калінін**

Сакратар Прэзідыума Вярхоўнага Совета СССР **А. Горкін**

Масква, Крэмль.
13 лютага 1940 г.

АПЕРЗВОДКА ШТАБА ЛЕНІНГРАДСКАЙ ВАЕННАЙ АКРУГІ

На працягу 13 лютага на фронце адбываліся пошукі разведчыкаў і ў радзе раёнаў прадаўжаліся ажыўленыя дзеянні пяхотных часцей і артылерыі.

На Карэльскім перашэйку паспяховыя дзеянні нашых войск развіваюцца. Праціўнік, які прабаваў буйнымі сіламі пераходзіць у контратакі, з вялікімі для яго стратамі, рассеян. У рэзультаце паспяховых дзеянняў нашых войск захвачана 23 абарончых умацаваных пункты праціўніка.

Наша авіяцыя праводзіла разведвальныя палёты і вяла баявыя дзеянні па войсках і ваенных аб'ектах праціўніка.

ДОСТОЙНЫЕ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ОСВОБОЖДЕННОГО НАРОДА

Львов, 14 февраля. Сегодня началось выдвижение кандидатов в депутаты Верховных Советов СССР и УССР. В огромном зале Львовского Государственного университета собрались 1.200 студентов, преподавателей, профессоров, учителей народных школ. От имени профсоюза высших учебных заведений преподаватель университета тов. Куликов открыл общее собрание.

По предложению профессора Симовича собрание единогласно с большим под'емом постановило выдвинуть профессора **Студинского** кандидатом в депутаты Верховного Совета СССР по Львовскому избирательному округу № 580.

В крупнейшем львовском железнодорожном депо общее собрание рабочих специалистов и служащих постановило выдвинуть в кандидаты Верховного Совета СССР по львовскому избирательному округу 589 писательницу **Ванду Василевскую.** Ее кандидатуру сегодня выдвинуло также общее собрание львовских писателей.

Общее собрание рабочих и специалистов кондитерской фабрики им. Кирова единогласно постановило выдвинуть в кандидаты Верховного Совета УССР по 344 избирательному округу бывшую работницу, ныне заместителя директора фабрики **Кузьминскую.**

(ТАСС).

В ПОСЛЕДНИИ ЧАС

НА ЗАПАДНОМ ФРОНТЕ

Берлин, 13 февраля. (ТАСС). Информационное бюро передает, что неподалеку от Гроссенвальда действиями тяжелых германских гранатометов разрушены фортификационные работы противника. На некоторых участках рейнского фронта происходила пулеметная перестрелка.

Париж, 14 февраля. (ТАСС). Сообщается, что вчера днем восточнее Мозеля была отражена вылазка противника, которой предшествовала артиллерийская и минометная подготовка. Ночью отмечены местные действия артиллерии.

ВОЙНА НА МОРЕ

Нью-Йорк, 14 февраля. (ТАСС). По сообщению из Лиссабона, английский и французский эсминцы, конвоирующие английский пароход «Орегон» потопили атаковавшую это судно германскую подводную лодку.

Лондон, 14 февраля. (ТАСС). Германский грузовой пароход «Вольсбург» водоизмещением в 6201 тонну, преследуемый английским военным кораблем, был потоплен своей командой у северного побережья Бразилии.

Лондон, 14 февраля. (ТАСС). За последнюю неделю потоплено 3 английских парохода общим водоизмещением 19.585 тонн и 3 нейтральных судна общим водоизмещением 10.128 тон.

«КЕЛЬНИШЕ ЦЕЙТУНГ» О ПОЛОЖЕНИИ ФРАНЦУЗСКИХ И АНГЛИЙСКИХ СОЛДАТ НА ФРОНТЕ

Берлин, 13 февраля. Газета «Кельнише цейтунг» передает, что отношения между французскими и английскими солдатами далеко не так дружественны, как об этом говорят официальные источники. Французские солдаты, пишет газета, приезжающие с фронта в краткосрочный отпуск, рассказывают, что французские войска находятся в гораздо худших условиях, чем английские. Английские солдаты расположены на отдаленных от линии фронта позициях. Они ведут разгульный образ жизни, получают по 30 франков в день, тогда как французы лишь несколько сантимов, которых едва хватает на пачку папирос. Французы были возмущены сообщением из Лондона о том, что во Францию предполагается отправить контингент 40-летних английских солдат, которые не будут участвовать в боях, а будут служить лишь в качестве вахтенных, надсмотрщиков и т. д. В то же время во французской армии находятся мобилизованные 50-летнего возраста, которые несут службу на передовых линиях фронта.

(ТАСС)

ПРОТЕСТ КАНАДСКИХ ПРОФСОЮЗОВ

Нью-Йорк, 14 февраля. (ТАСС). Как сообщает газета «Мидуэс клерион», совет профсоюзов Виннипега заявил протест против ареста секретаря канадского Конгресса производственных профсоюзов Малларда за его выступления против войны. Такой же протест вынесен советом профсоюзов Торонто, входящим в Американскую федерацию труда.

Накануне XXII годовщины РККА

СОБРАНИЕ ОБОРОННОГО АКТИВА гор. БЕЛОСТОКА

13 февраля в Белостоке состоялось собрание оборонного актива города. Присутствовало 300 человек. Доклад о задачах оборонной работы в связи с XXII годовщиной Красной Армии и Военно-Морского Флота сделал председатель областного совета Осоавиахима, капитан Уткин.

Выступившие по докладу горвоенком майор-орденоносец Бодненко, батальонный комиссар Гуляев, председатель областного совета Красного Креста Кульгавый, член сапожной артели им. 17 сентября Фридман и др. рассказали о первых мероприятиях по оборонной работе, которые проводятся сейчас осоавиахимовскими физкультурными и другими организациями города.

В Белостоке уже с декабря месяца, — говорит тов. Бодненко, — работает школа по ликвидации неграмотности и малограмотности среди призывников. В ней занимаются 30 человек.

Собрание решило заключить социалистический договор на лучшую постановку работы среди населения с трудящимися гор. Гродно.

Оборонные активисты Белостока обязались на всех предприятиях, учреждениях и школах создать первичные организации Осоавиахима, к 1 августа обеспечить стопроцентный охват членством Осоавиахима и Красного Креста всех призывников, подготовить из них значкистов ворошиловских стрелков 1-й ступени — 60%, II ступени —10%, ГТО — 60%, ПВХО и ГСО— 80%, по 4 команды ручных и станковых пулеметчиков и гранатометчиков. В июле провести городскую олимпиаду призывников, закончить ликвидацию неграмотности и малограмотности, а также лечебно-оздоровительную работу среди призывников.

По линии физкультурных организаций к 1 ноября подготовить значкистов ГТО первой и второй ступени. Организовать не менее 30 групп по изучению гранатометания и по подготовке к концу года мотоциклистов.

Организации Красного Креста обязались к 1-му августа подготовить значкистов ГСО и БГТО первой и второй ступени, создать по городу санитарные дружины и посты.

На собрании выступил секретарь обкома партии тов. Спасов, который указал на очередные задачи в деле развертывания оборонной работы.

К. Васильев.

ОТКЛИКИ ГЕРМАНСКОЙ ПЕЧАТИ НА ЗАКЛЮЧЕНИЕ ХОЗЯЙСТВЕННОГО СОГЛАШЕНИЯ МЕЖДУ ГЕРМАНИЕЙ И СССР

Берлин, 13 февраля. (ТАСС). Германские газеты сегодня под крупными аншлагами печатают на первых страницах официальное сообщение об успешном окончании советско - германских хозяйственных переговоров и углубление экономического сотрудничества между двумя великими державами. «Фелькишер беобахтер», «Берлинер берзен цейтунг», «Дейтше альгемейне цейтунг» на первых страницах поместили также сообщение германского информационного бюро о советско-германском хозяйственном соглашении. В этом сообщении подчеркивается огромное значение соглашения для развития экономических связей между обеми странами.

НА ЗАНЯТКАХ ГУРТКА

Тры гадзіны 30 мінут. За кончана работа першай змены тэкстыльнага камбіната № 2. Ткачы, прадзільшчыцы, служачыя накіроўваюцца на заняткі гуртка па вывучэнню Сталінскай Канстытуцыі. Кіраўнік гуртка Іван Мітрафанавіч Лапцеў запрашае ўсіх заняць месцы. Пачынаюцца чарговыя заняткі.

Тав. Лапцеў чытае па чарзе кожны артыкул Канстытуцыі, гаворыць аб вялікіх правах, заваяваных савецкім народам.

— Зямля, яе недры, воды, лясы, заводы, фабрыкі, шахты... а таксама комунальныя прадпрыемствы і асноўны жыллёвы фонд у гарадах і прамысловых пунктах з'яўляецца дзяржаўнай уласнасцю, г. з. усенародным здабыткам.

Расказваючы аб вялікіх поспехах савецкага народа, агітатар застанаўліваецца на тым, што правіцелі былой панскай Польшчы вялі ў адносінах Заходняй Беларусі каланізатарскую палітыку, тармазілі развіццё прамысловасці, жорстка эксплаатавалі працоўных. Тав. Лапцеў прыводзіць цікавыя лічбы: нацыяналізаваны 144 тэкстыльныя прадпрыемствы, 59 скураных заводаў, 70 прадпрыемстваў мукамольнай прамысловасці і г. д. Каля 25.000 беспрацоўных Беластоцкай області атрымалі работу.

Слова просіць слухач гуртка, рабочы ткацкага цэха тав. Іаселевіч.

— Сярод 25000 чалавек, атрымаўшых работу, — гаворыць ён, — знаходжуся і я. Доўгія годы я хадзіў без работы, не меў куска хлеба. І толькі з прыходам нашай вызваліцельніцы Чырвонай Арміі для мяне настала новае, шчаслівае жыццё. Тав. Іаселевіч расказвае аб тым, як ён 11-гадовым хлопчыкам пайшоў працаваць на фабрыку, як яго прымушалі працаваць як дарослага, а плацілі нікчэмныя грашы.

— Той, хто працаваў, не ведаў радасці,—пераабівае Іаселевіча шпулярка тав. Левіна.— Мы працавалі ў жудасных умовах, заўсёды баяліся за заўтрашні дзень. Гаспадар шкадаваў грошай на ўсё, — у нас не было сталовай і медыцынскага пункта, не было нават і ёда. Аднойчы адна работніца ў выніку невыноснай працы страціла прытомнасць, прышлося бегчы ў горад, у аптэку, каб купіць валер'янавых кропляў.

„Зараз у нас ёсць добрая сталовая, свой клуб, выдатны медыцынскі пункт“, — гаворыць медсястра тав. Фел. Развіваючы думкі тав. Фел, агітатар расказвае, што ў вобласці адкрыты 21 новая бальніца, 68 амбулаторый, 9 паліклінік, 4 фельчарска-акушэрскіх пункты, 3 станцыі хуткай дапамогі, 8 медпунктаў на прадпрыемствах і інш., што ўсюды лячэбная дапамога аказваецца насельніцтву бясплатна.

Гутарка зайшла аб вёсцы. Слова папрасіла старая кадравая работніца Марыя Лаўрэнц'еўна Крыгер.

— Мая сястра, — заявіла яна,—Елена Зрайкоўская жыве ў вёсцы Каладна. Я добра ведаю, як раней жылі сяляне. Наведваючы сястру, я бачыла як яна са сваім мужам дні і ночы працавала на абшарніка Маладзецкага, за што атрымоўвала мізэрныя грашы. Свайго хлеба ў іх, ды і ў многіх сялян у вёсцы, ніколі нехапала. З сялян за ўсё бралі падаткі: за вуліцу, за дарогу і інш. Абшарнік не дазваляў нават лавіць рыбу ў рацэ—усё было чужое.

Нядаўна я зноў бачыла сваю сястру. Не магу перадаць яе радасці. Як і многія малазямельныя, яна атрымала зямлю. Няма больш абшарніка — сяляне самі сталі гаспадарамі свайго новага жыцця.

У пацвярджэнне слоў тав. Крыгер агітатар прыводзіць лічбы аб тым, што толькі ў адным Беластоцкім павеце 4787 сялянскіх гаспадарак зусім не мелі зямлі або мелі да аднаго гектара. З прыходам Чырвонай Арміі канфіскавана 577 маёнткаў. Батракі, беззямельныя і малазямельныя сяляне атрымалі 179.778 гектараў зямлі.

Тав. Лапцеў гаворыць аб тым, што многія рабочыя, якія раней жылі ў вельмі цяжкіх жыллёвых умовах, атрымалі добрыя кватэры.

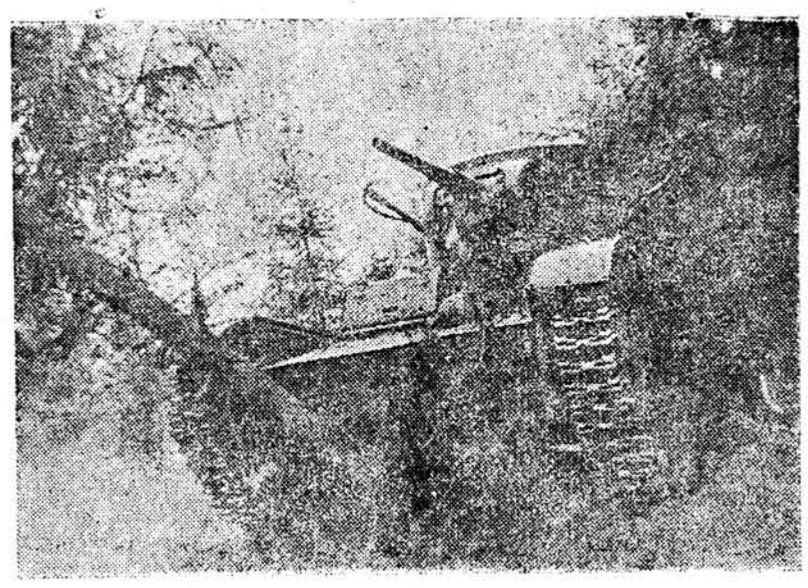
— Я сам атрымаў новую кватэру, — падтрымліваючы агітатара, гаворыць слухач гуртка тав. Іодзіч, — а такіх рабочых у нас многа.

Пункт за пунктам разбіраюцца ўсе артыкулы першай главы Канстытуцыі. Агітатар гаворыць аб новых школах, аб бясплатным навучанні дзяцей на сваёй роднай мове, аб дзесятках культурных устаноў, адкрытых у горадзе Беластоку.

. . . Праца ў СССР—абавязак і справа часці... Агітатар гаворыць аб тым, што з часу пераходу прадпрыемстваў у рукі рабочых зусім змяніліся адносіны да працы. Выраслі стаханаўцы — двухстаночнікі. Камбінат датэрмінова выканаў студзеньскі план. Тэкстыльная прамысловасць Беластока ў 1940 г. выпусціць 10 з палавінай мільёнаў метраў добраякасных тканін.

Заняткі закончаны. Слухачы разыходзяцца па сваіх дамах, каб самім узяць брашуру з надрукаванай Канстытуцыяй і яшчэ многа раз самастойна вывучаць кожны артыкул Сталінскага Закона.

З. Розін.

Боевая подготовка в Н—ской части Белорусского Особого Военного Округа. На снимке: танк преодолевает препятствия. (Фотохроника БЕЛТА).

СОЗДАДИМ МОЩНУЮ ОСОАВИАХИМОВСКУЮ ОРГАНИЗАЦИЮ

Доблестная Красная Армия под руководством партии и Советского правительства освободила трудящихся от нищеты и бесправия. Озаренные сталинским солнцем, трудящиеся Западной Белоруссии строят новую светлую жизнь.

Великий вождь народов тов. Сталин учит нас быть всегда в состоянии мобилизационной готовности перед лицом опасности военного нападения, чтобы никакая случайность и никакие фокусы наших внешних врагов не смогли постичь нас врасплох, и что нужно всемерно укреплять нашу Красную Армию, Красный флот, Красную авиацию и Осоавиахим.

Осоавиахим является массовой добровольной общественной организацией трудящихся СССР, призван помагать партии и правительству, укреплять обороноспособность нашей цветущей родины.

Сотни тысяч трудящихся мужчин и женщин, молодежи и стариков, обучаются в кружках Осоавиахима военному делу, овладевая одной и двумя военными специальностями.

В организациях Осоавиахима трудящиеся учатся по-ворошиловски метко стрелять, защищать себя во время воздушного химического нападения, метко бросать гранату. Они получают специальности летчика, водителя автомашины и т. п.

Народный Комиссар Обороны Маршал Советского Союза тов. Ворошилов, выступая на XVIII с'езде партии, сказал: «Осоавиахим проводит подготовку рабочих, служащих, интеллигенции, учащихся, колхозников в интересах обороны государства. Одновременно с этим, Осоавиахим помагает Красной Армии в деле предварительной «черновой» работы по отработке кадров различных военных специальностей».

Областной комитет партии вынес решение о создании Осоавиахимовских организаций и развертывании оборонно-массовой работы среди трудящихся.

Реализуя решение бюро Обкома на ряде предприятий уже созданы Осоавиахимовские организации. На двадцати двух текстильных фабриках, на электростанции, на первом кожевенном комбинате и в ряде других предприятий в городах Белостоке и Гродно Осоавиахимовские организации уже работают.

Рабочие с огромным интересом и желанием вступают в ряды Осоавиахима. В своих заявлениях т. Фрыдман (текстильный комбинат № 1), т. Вин (текстильный комбинат № 5), т. Шлейфер (текстильный комбинат № 11) пишут: «Просим принять нас в члены Осоавиахима, так как мы желаем овладеть одной из военных специальностей для того, чтобы готовить себя к обороне нашей социалистической родины».

В первичных организациях избраны председатели из числа лучших рабочих фабрик и заводов.

В первичной организации текстильного комбината № 4, где председатель Малиняк, имеется 60 заявлений рабочих с просьбой о принятии их в члены Осоавиахима. В организацию текстильного комбината № 5 (председатель т. Вин) поступило 35 заявлений, в комбинате № 6 (председатель т. Горлевич) — 40 заявлений и т. д.

Сделано только начало. Наша задача заключается в том, чтобы создать мощную Осоавиахимовскую организацию на каждом предприятии, учреждении, учебном заведении, а также в деревне. Наша задача заключается в том, чтобы развернуть большую массово - политическую воспитательную работу среди членов Осоавиахима, чтобы каждый член Осоавиахима явился лучшим агитатором на избирательных участках за полную победу блока коммунистов и беспартийных на предстоящих выборах в Верховные Советы, чтобы воспитывать каждого члена Осоавиахима в духе любви и беззаветной преданности нашей большевистской партии, Советскому правительству, вождю народов т. Сталину.

Берин.

В помощь агитаторам

СИЛУЭТЫ ГОСПОД ПОСЛОВ

В 1935 г. пилсудчики шли к выборам с лозунгом оздоровления общественной жизни и рекомендовали своих кандидатов, как людей способных оздоровить жизнь страны. Кем же они были?

По 40 округу от гор. Белостока и уездов Белостокского и Щучинского совместными усилиями полиции и избирательных комиссий был проведен министр торговли Флориан Райхман, старый пилсудчиковский легионер, деятель провокаторско-шпионской организации ПОВ. Затем, будучи министром, проявил себя чрезвычайно заботливой опекой над крупным промышленным и торговым капиталом. Перед выборами он многократно приезжал в Белосток и сделал белостокским капиталистам целый ряд налоговых, кредитных и других подарков.

По округу № 41 пилсудчики провели помещика Юрия Яблонского, председателя окружного об'единения помещиков в Ломже и белостокской сельскохозяйственной палаты.

По округу № 43 от Сувальского, Августовского и Сокольковского уездов «прошел» Адам Коц, ближайший сотрудник Пилсудского, шеф польской контрразведки, крупнейший туз диверсантско-шпионской работы, один из организаторов антисоветской интервенции, главный редактор самой реакционной «Газеты польской». Потом его назначили шефом ОЗН (лагеря национального об'единения). Полковник Коц провозглашал самый черносотенный национализм и антисемитизм и беспощадную борьбу против рабочего движения и коммунизма. Возглавляемая им организация, ненавистная массам, потерпела полнейший крах. Тогда Коца «выдвинули» директором государственного банка. Но и здесь он оказался таким же умелым хозяйственником, как раньше политиком. В течение нескольких недель пришлось его отозвать, а рыдз-смиглые и складковские пожертвовали ему за усердную работу 300 тысяч злотых из кармана.. рабочих и крестьян.

По Новогрудскому, Щучинскому и Слонимскому уезду «прошел» крупнейший помещик, владелец тысячей гектаров земли и леса, граф Эмерик Чапский.

Известный по своей кровожедности судья варшавского апеляционного суда Богдан Подоский, офицер белопольского корпуса генерала Довбор-Мусницкого, «прошел» депутатом от Кобринского, Дрогичинского, Косовского и Каширского уездов, где никогда не угасало революционное движение трудового крестьянства. Понятно, что ни один крестьянин этих уездов в свои глаза даже господина Подоского не видал.

От тех же уездов был «избран» Ян Голынский, директор «Левиатана», т. е. центрального союза польских промышленников, член крупнейших акционерных обществ, который всегда возглавлял поход капитала против рабочего класса.

В выборах в сенат народные массы вообще не участвовали, ибо избирательный закон предоставлял это право лишь привилегированным, и в сенат попали «свои» люди. Так, например, от Белостокского воеводства прошел помещик Рышка (имение Князевка, Сокольского уезда) и широко известный барон Биспинг, ненавистный трудящимся Западной Белоруссии за свои кровавые расправы над белорусским крестьянством в 1920 году, убийца нескольких десятков революционных крестьян в Волковысском уезде. Заседая в сенате, он вносил наиболее реакционные законопроекты. Под масть ему были сенаторы-помещики Владислав Мальский и Константин Рдултовский от Новогрудского воеводства.

Этот неполный перечень всех «избранников» дает представление о том, что все депутаты польского сейма и сената от этих округов ничего общего не имели с трудящимися, с коренным населением Западной Белоруссии.

В официальных списках многие из них значатся под скромным названием «земледелец». Так определяется, например, социальное положение радзивиллов, чапских и других князей и графов и точно также определялось официально положение безземельного крестьянина. Народные массы ненавидели своих «представителей», не избирали их, а лишь усилиями властей они заседали в сейме от имени Западной Белоруссии.

Понятно, что выборная кампания при таких кандидатах кончилась полнейшим провалом, ибо большинство населения бойкотировало выборы.

Наученные провалом выборов 1935 года, правители Польши постарались при выборах в 1938 году притти с кандидатами, не столь скомпрометированными в глазах масс. Им удалось купить за хорошие подачки ряд деятелей из оппозиционных буржуазных партий и из «демократической и социалистической» среды.

И снова в сейм прошли ставленники пилсудчины, имеющие за собой долгое бесславное прошлое, враждебное трудовому народу.

Но им не пришлось долго заседать в сейме и сенате. Развал панской Польши, освобождение Западной Белоруссии и Западной Украины Красной Армией создали для трудящихся условия свободного избрания своих подлинных представителей, на основе наиболее демократической Сталинской Конституции, в действительно народный советский парламент — Верховные Советы СССР и БССР.

Д. Квятковский.

Герои боев с белофиннами

ГЕРОИЧЕСКИЙ 81-й ПОЛК

Восемьдесят первый стрелковый награжден орденом Красного Знамени. На его знамени увековечена слава героического похода в глубь дремучего финского севера.

Когда сбросив иго маннергеймовских палачей, финский трудящийся будет править всей своей страной и станет по-хозяйски оглядывать ее, не раз спросят дети Финляндии:

— Кто пришел к нам первым через сплошные леса?

Им ответят:

— Восемьдесят первый стрелковый.

Бойцы, сражавшиеся в Восемьдесят первом, будут с гордостью вспоминать свой полк. Здесь в родном полку научились они быть героями. Героизм никогда не приходит готовым.

Не все были одинаково опытны и храбры в первый боевой день, но в том-то и мощь полка, в том-то и сила отважного командира и умного комиссара, что более опытные подтягивали менее опытных. Храбрость, отвага, находчивость скоро стали отличительными чертами полка.

Полк шел вперед, корчуя пни, гоня белофиннов, взрывая камни. На диких валунах разводили гигантские костры, а потом обливали камни холодной водой и они раскалывались. Звук топоров и пил вместе с клекотом пулеметов был голосом здешних сражений.

Там, где на рассвете прополз разведчик, вечером уже провозили походные кухни.

Полк шел не останавливаясь. Бойцы спали накоротке, как птицы.

— Вперед! Все вперед! — твердил командир. Сухой, неутомимый, бесстрашный, он не покидал головы полка. Связисты не успевали тянуть за ним кабели.

Когда полк углубился в леса Финляндии и уже близки были первые населенные пункты, понадобился проводник. Такого человека без труда нашли в первом же хуторе. Он охотно согласился вывести полк по звериным тропам. Лгут те, кто говорит, что финны дурно встречают Красную Армию, боясь ее, и убегают прочь. Спросите бойцов, как их вел старик-охотник. Он мог бы завести полк в засаду, но отвел его куда надо.

Белофинны не ожидали, очевидно, что Восемьдесят первый так быстро и точно выйдет из глубин леса. Они не принимали серьезного боя. Они отходили. Полк ворвался в деревню Ю. на берегу озера. Белофинны едва успели поджечь школу и совсем не успели порезать скот. Остались даже жители. Правда, они попрятались в ближайшем лесу, но вернулись в свои дома в тот же день.

Едва затихли выстрелы, как собрался митинг. Жителям была прочитана декларация народного финского правительства, рассказаны задачи полка и всей Красной армии. Слух пошел по лесам. Из глухих хуторов сходились беженцы.

Восемьдесят первый устремился дальше.

Бойцы героического полка первыми подхватывают лозунг: «Красноармеец, на лыжи!» Лыжники - разведчики действуют по принципу: «Видеть все, оставаясь невидимым!» Среди разведчиков — бойцы и командиры, о которых никогда не забудет полк. Его слава и честь — такие люди, как лейтенант Запольских, как политрук Четвериков, как Герой Советского Союза младший командир Васильев, пулеметчики Богатырев и Бурков.

Полк становится школой героев.

Это в нем вырос заместитель политрука Шеин, боец и политработник, известный на всем направлении. Когда бой — он впереди. Когда отдых—он не спит, чтобы спали все. Когда строят дорогу, — Шеин учит, как рубить деревья, потому что он лесоруб.

Это в Восемьдесят первом возмужали такие лихие отважные пулеметчики, как Воровко и Холкин.

Из Восемьдесят первого и младший командир Скочнягин, вернувшийся в свой взвод с операционного стола.

Из Восемьдесят первого и лейтенант Джаманбалин, возглавивший лыжную учебу всех бойцов своего направления.

Из Восемьдесят первого и Герой Советского Союза лейтенант Михалицын.

Это здесь, в семье героев, воспитался героически погибший командир разведывательного подразделения лейтенант Запольских. Бывший кладовщик, он вырастает в энтузиаста-разведчика. Томный, вялый на вид, на самом деле он смел и быстр. Когда его, раненого в живот, находящегося под ураганным огнем врага, бойцы пытались оттащить назад, он приказал им уйти с опасного места. Он погиб, заботясь о бойцах.

Это здесь, в Восемьдесят первом, пулеметчик Воровко выносит с поля боя раненого товарища.

К комиссару полка, к секретарю партбюро Ельцову накануне сражений приходят храбрецы и просят принять их в партию.

Всегда в бою и всегда впереди, под огнем, Восемьдесят первый не только отважный, передовой, но и организованный, чистый, опрятный полк. Здесь успевают и мыться в перерывах между боями и едят с помощью полкового повара тов. Курнышева вкусно.

Хорошую песню надо сложить о Восемьдесят первом стрелковом.

Новых побед и дальнейшей славы ему!

Новых побед и вместе с ними новых героев!

П. Павленко.

(«Из газеты «Красная Звезда»).

Заўтра ў Беластоку пачынаюцца гастролі Другога Беларускага тэатра

ПРЫВІТАННЕ МАЙСТРАМ БЕЛАРУСКАГА МАСТАЦТВА!

ВОБРАЗ ГЕНІЯ ЧАЛАВЕЦТВА

У апошнія годы совецкае кіно-мастацтва і совецкі тэатр паставілі перад сабой задачу стварыць вобраз генія чалавецтва — вялікага Леніна. Гэтая задача, выключна цяжкая і адказная, выпала на маю долю. Мне першаму актору ў БССР выпала шчасце праработаць над увасабленнем вобраза Уладзіміра Ільіча на сцэне беларускага совецкага тэатра.

Работу я пачаў над вобразам незалежна ад п'есы і задоўга да рэпетыцый спектакля. Многа гадзін я правёў у залах музея Леніна ў Маскве і Ленінградзе, уважліва вывучаў з натуры рысункі Бродскага, Альтмана, Андрэева, не раз праглядаў дакументальныя фільмы аб Леніне, фотаздымкі, не раз слухаў пласцінкі з запісам прамоў Уладзіміра Ільіча, прабуючы пераняць яго паходку, яго манеру гаварыць. Кнігі Ем. Яраслаўскага аб Леніне, кнігі Крупскай, Анры Барбюса, апавяданні рабочых, наведванні шалаша Леніна ў Разліве — усё гэта дапамагала мне ў маёй рабоце. Я таксама пабываў у Смольным, сустракаўся з радам людзей, якія былі знаёмы з Леніным у 1917—1918 годзе. Мяне ўсхвалявалі асабліва цёплыя адносіны, з якімі гэтыя таварышы гаварылі аб сваіх сустрэчах з Ільічом. К канцу маёй работы над вобразам я сустрэўся з таварышам Ем. Яраслаўскім. Гэтая сустрэча дапамагла мне асмысліць усю маю работу над вобразам і ўмацавала надзею ў маіх прадстаўленнях аб вобразе Ільіча.

Важна было не захапіцца толькі знешнім перайманнем. Важна было ўскрыць унутраную сутнасць вобраза і арганічна спалучыць унутраныя і знешнія рысы.

Работа над вобразам Леніна прынесла мне многа творчай радасці. Гэта работа ўзбагаціла мяне, а ўвесь спектакль калектыў тэатра падняў на вялікую ідэйна-мастацкую вышыню.

Ужо больш 100 разоў я выступаў перад гледачом у ролі Уладзіміра Ільіча. Але кожны раз прыносіць новае хваляванне, кожны раз адчуваеш вялікую адказнасць. Асаблівую адказнасць я адчуваю ў гэтыя дні, калі я рыхтуюся паказаць гледачу Беластока вобраз вялікага генія чалавецтва — Уладзіміра Ільіча Леніна. Гэтай сустрэчы з новым гледачом я даўно чакаю.

Засл. арт. БССР
П. Малчанаў.

КЛОПАТЫ ПАРТЫІ І ЎРАДА

З вялікім хваляваннем і радасцю чакае ўвесь калектыў другога Беларускага Дзяржаўнага драматычнага тэатра сустрэчы з сваім новым гледачом, з сваімі адзінакроўнымі роднымі братамі. Кожны з нас не раз думаў аб сваіх братах, якія жылі па той бок мяжы, і не раз хацелася пагаварыць з імі.

І вось дзякуючы мудрай палітыцы нашай партыі, дзякуючы гераічнай Чырвонай Арміі нашы мары здзейсніліся.

Скора са сцэны Беластоцкага гарадскога тэатра мы раскажам аб нашым гераічным народзе, мы раскажам аб нашым цудоўным і радасным жыцці мовай сцэнічных мастацкіх вобразаў. І я ўпэўнен, што мы зразумеем адзін аднаго, бо ў нас адны ідэі, бо ў нас адны думкі, бо ў нас адны імкненні, адна і тая-ж гарачая любоў да сваёй радзімы, да сваёй партыі, да свайго ўрада, якія нас выхавалі і вывелі на шырокі шлях творчага жыцця Юнакамі нас — сыноў і дачок беларускага народа — сабралі з вёсак, мястэчак і гарадоў і паслалі ў сталіцу Совецкага Саюза — Маскву, дзе арганізавалі студыю для беларускага тэатра. У Маскв нас вучылі лепшыя майстры рускага тэатральнага мастацтва, вучні геніяльнага Станіслаўскага. Пасля сканчэння студыі з нас быў арганізаван другі Беларускі Дзяржаўны тэатр.

Не раз ворагі народа імкнуліся перашкодзіць нашаму росту, але заўсёды партыя і ўрад дапамагалі нам у нашым ідэйна-творчым росце.

І дзякуючы штодзённым клопатам аб нас партыі і ўрада наш тэатр атрымаў рад творчых перамог і з'яўляецца адным з вядучых калектываў нашай ордэнаноснай рэспублікі. Гэтыя клопаты мы адчуваем кожны час, і яны ствараюць усе ўмовы для далейшага творчага росту ўсяго тэатра і кожнага актора паасобку.

Засл. арт. БССР
Ц. Сяргейчык.

СУСТРЭЧА З НОВЫМ ГЛЕДАЧОМ

Другі Беларускі Дзяржаўны драматычны тэатр прыязджае ў гор. Беласток у гістарычныя дні для народаў заходніх абласцей БССР, калі пачынаецца выбарчая кампанія ў Вярхоўныя Советы СССР і БССР.

Выбары ў Вярхоўныя Советы СССР і БССР — вялікае свята народа, і мы — калектыў беларускага тэатра, — прымем удзел у гэтым свяце, мы раскажам народу аб вялікай Канстытуцыі перамогшага соцыялізма. Мы раскажам аб мудрасці ленінска-сталінскай нацыянальнай палітыкі. Мы раскажам аб вялікім Сталіне, які нястомна клапоціцца аб народзе. Мы раскажам аб нашай непераможнай, гераічнай Чырвонай Арміі. Мы панясем большэвіцкае слова ў масы — слова, поўнае любві да партыі, да радзімы, да Сталіна.

Другая наша бліжэйшая задача — моцна звязацца з нашай роднай Чырвонай Арміяй, каб працягнуць і замацаваць тую традыцыйную творчую дружбу, якая існуе паміж ёю і работнікамі мастацтва. Гэта ў першую чаргу павінна будзе выявіцца ў мастацкім абслугоўванні часцей у дні слаўнай XXII гадавіны РСЧА ў ўзяцці творчага шэфства над чырвонаармейскай самадзейнасцю. Наш тэатр мае ў гэтай рабоце вялікі вопыт, і мы поўнасцю яго выкарыстаем у новых умовах.

Гэтую работу — удзел у выбарчай кампаніі і шэфства над Чырвонай Арміяй — мы будзем спалучаць з вялікай творчай работай па падрыхтоўцы новых спектакляў, па паказу нашага рэпертуара беластоцкаму гледачу.

Шмат хвалючага, новага ўбачыць гледач у нашых п'есах. Ідэйна-мастацкі рост нашай совецкай драматургіі ўзбагаціў нашы тэатры новымі поўнацэннымі вобразамі, работа над раскрыццём якіх прыносіць актору творчую радасць, як і работа над вобразамі класічных п'ес.

Такіх вобразаў у маім рэпертуары шмат: легендарны коласаўскі дзед Талаш з п'есы „У пушчах Палесся", Харкевіч з п'есы „Пагібель воўка", камісар з п'есы „Гібель эскадры", Швандзя з п'есы „Любоў Яравая", Ахаў з п'есы „Не ўсё кату масленіца", кравец Гурэвіч з п'есы „Вочная стаўка".

Асаблівае месца ў маёй творчай рабоце займае вобраз вялікага Сталіна. Каб перадаць хоць некаторыя рысы Іосіфа Вісарыёнавіча трэба працаваць цэлыя годы. Да таго-ж у п'есе „Чалавек з ружжом" драматург даў скупы матэрыял. Я з хваляваннем чакаю таго дня, калі паявіцца новая п'еса, дзе вобраз любімага правадыра і бацькі народаў будзе паказан ва ўсёй велічы.

З пачуццём глыбокай адказнасці рыхтуюся я, як і ўсе мае таварышы, да сустрэчы з нашым новым гледачом.

Народны артыст БССР
А. Ільінскі

«ЧАЛАВЕК З РУЖЖОМ»
Заслужаны артыст БССР Ц. СЯРГЯЙЧЫК у ролі камісара і заслужаны артыст БССР Н. ЗВЕЗДАЧОТАЎ у ролі Івана Шадрына.

П'ЕСЫ І РОЛІ

Пятнаццаць п'ес пакажа другі Беларускі Дзяржаўны драматычны тэатр беластоцкаму гледачу. У гэтым рэпертуары лепшыя спектаклі тэатра, яго творчыя дасягненні. У гэтым рэпертуары п'есы, у якіх паказаны вобразы геніяў чалавецтва Леніна і Сталіна („Чалавек з ружжом") і аднаго з іх бліжэйшых саратнікаў — Серго Орджанікідзе („Над Бярозай - ракой").

У рэпертуары тэатра 5 арыгінальных п'ес, якія напісаны народнымі паэтамі БССР Якубам Коласам, Янкай Купалай і пісьменнікамі Э. Самуйлёнкам і Пятро Глебка і рад класічных совецкіх п'ес, як, напрыклад, „Любоў Яравая" К. Трэнёва, „Гібель эскадры" А. Карнейчука. Руская класіка прадстаўлена ў тэатры п'есамі вялікіх рускіх пісьменнікаў М. Горкага („Мяшчане") і А. Остроўскага („Не ўсё кату масленіца").

Першым спектаклем мы пакажам беластоцкаму гледачу „Чалавек з ружжом". У гэтай п'есе я выконваю ролю чалавека з ружжом — Івана Шадрына.

Іван Шадрын—гэта збіральны вобраз рускага селяніна часоў імперыялістычнай вайны. Тры годы сядзіць Іван у акопах, абараняючы чужую ўласнасць і пакутліва шукаючы выхаду ў сусветнай бойні. Але вось у яго адпускны білет. Ён едзе ў сваю вёску, да свайго маленькага кавалачка зямлі. Па дарозе дамоў Шадрын заязджае ў Петраград. Вадаварот рэволюцыі захватвае яго. Ён сустракае рабочага Чыбісава і разам з ім пападае ў Смольны, у штаб рэволюцыі.

У Смольным прачытаў дэкрэт аб зямлі, і ўсе сумненні Івана знікаюць. У карыдоры Смольнага ён сустракаецца выпадкова з Леніным. Ленін цёпла і душэўна распытвае Шадрына аб салдацкім жыцці. Калі ён пасля размовы даведваецца, што яго просты, ветлівы субяседнік і ёсць вялікі Ленін, ён ніяк не можа прысці ў сябе ад узбуджэння. Пасля гэтай сустрэчы Шадрын вырас на цэлую галаву, многае стала ясным з таго, што да гэтага часу смутна брадзіла ў яго душы. Ён зразумеў, што трэба абараняць рэволюцыю ад паноў і памешчыкаў.

Рэволюцыя ставіць яго—простага салдата — на чале рэволюцыйнага палка. Я паставіў у ролі Шадрына асноўную задачу—паўней раскрыць веліч Ленінскага генія, сілу яго мыслі, праўду яго ідэі.

Наколькі я справіўся з гэтай работай, скажа беластоцкі гледач, якому я пакажу рад сваіх вобразаў і галоўным чынам вобраз бліжэйшага саратніка Вялікага Сталіна — Серго Орджонікідзе, над якім я цяпер працую.

Засл. арт. БССР
Н. Звездачотаў.

«ЧАЛАВЕК З РУЖЖОМ»
У ролі В. І. Леніна — заслужаны артыст БССР П. МАЛЧАНАЎ, у ролі Івана Шадрына — заслужаны артыст БССР Н. ЗВЕЗДАЧОТАЎ.

Тэатр мастацкай праўды

У цеснай сям'і народаў Вялікага Совецкага Саюза, пад кіраўніцтвам любімай партыі большэвікоў, пры дапамозе свайго старэйшага брата — вялікага рускага народа, — будуе сваё радаснае, шчаслівае жыццё свабодны беларускі народ. Вякамі паднявольны і бяспраўны, ён цяпер дабіўся грандыёзных поспехаў на ўсіх франтах гаспадарчага і культурнага будаўніцтва.

Квітнее мастацтва Совецкай Беларусі. Створаны беларускія оперы, беларускі балет. Выраслі і ідуць па далейшаму шляху ідэйна-мастацкага росту беларускія драматычныя тэатры.

Сярод гэтых тэатраў знаходзіцца БДТ-2, які быў арганізаван у 1926 годзе з беларускай студыі ў Маскве, якой кіравалі рэжысёры МХАТ—вучні Станіслаўскага. За 13 год свайго існавання тэатр прайшоў шлях ідэйна-мастацкага росту, шлях барацьбы за ідэйна-глыбокі, праўдзівы, рэалістычны спектакль, за спектакль, напоўнены праўдай жыцця.

Ворагі народа на розных этапах жыцця тэатра прабавалі звесці тэатр з правільнага шляху, звярнуць яго ў бок ад стварэння праўдзівых рэалістычных спектакляў да сімвалічнай ідэалізацыі гістарычнага мінулага Беларусі, да замыкання ў шавіністычныя рамкі самабытнасці. Вораг, разгромлены на ўсіх франтах соцыялістычнага будаўніцтва, быў выкрыт і выгнан з тэатра.

У 1927 годзе пры дапамозе грамадскасці тэатр уключае ў свой рэпертуар рэволюцыйную п'есу Лаўрэнёва «Разлом». Поспех «Разлома» вызначыў далейшы шлях тэатра, які пачаў уключаць у свой рэпертуар п'есы на тэмы багатыя справамі і людзьмі нашага соцыялістычнага жыцця.

Пастаўленая тэатрам п'еса Рамашова «Байцы» была пачаткам прадуманай, паслядоўнай упорнай работы тэатра над рэалістычным раскрыццём вобразаў, над глыбокім выражэннем ідэй.

Спектаклем «Гібель эскадры» Карнейчука тэатр замацаваў свой вопыт работы над рэалістычным раскрыццём вобразаў. Гераічнае прыўзнятае гучанне спектакля надала яму рамантычную ўсхваляванасць. Радам чарговых спектакляў тэатр развіў вопыт сваіх першых работ. Гэтыя спектаклі сведчылі аб тым, што тэатр цвёрда становіцца на шлях рэалізма, на шлях стварэння спектакляў глыбокай мастацкай праўды.

Такімі спектаклямі з'явіліся: «Мяшчане» М. Горкага, «Вайна», «У пушчах Палесся» Я. Коласа, «Вадэвілі» Я. Купалы, «Дзеці Ванюшына» Найдзенава і інш.

Тэатр уключыў у свой рэпертуар п'есу Н. Пагодзіна «Чалавек з ружжом», у якім аўтарам вобразна раскрыт геніяльны ленінскі тэзіс аб ператварэнні вайны імперыялістычнай у грамадзянскую, паказаўшы ролю партыі, яе геніяльных правадыроў у гэтай гістарычнай задачы.

У рабоце над гэтымі спектаклямі ярка развіліся дараванні актораў тэатра. Заслужаны артыст рэспублікі А. Ільінскі атрымаў званне народнага артыста, артысты П. Малчанаў, Ц. Сяргейчык, Н. Звездачотаў — званне заслужаных артыстаў.

Вельмі значна выраслі акторы П. Іваноў, А. Шэлег, С. Скальскі, З. Вялікі, І. Матусевіч, Л. Мазалеўская, Н. Глебоўская, М. Белінская, Е. Лагоўская, Е. Радзялоўская, М. Стройская, Л. Гепнер, Т. Бандарчык, маладыя акторы А. Трусс, Н. Фадзееў, Т. Заранок і інш.

Радам наступных спектакляў: «Павел Грэкаў», «Не ўсё кату масленіца», «Пагібель воўка», — тэатр працягваў свой творчы рост, акружаны клопатамі і ўвагай партыі і ўрада і дапамогай рускага тэатра, выдатныя рэжысёры якога, як, напрыклад, народны артыст СССР прафесар Л. Леанідаў, заслужаны артыст РСФСР А. Зубаў і іншыя, дапамагалі кансультацыяй ў радзе пастановак тэатра і самі працавалі над некаторымі спектаклямі ў нашым тэатры.

Цяпер у атмасферы творчага ўздыму тэатр працуе, не пакладаючы рук, каб дабіцца новых творчых дасягненняў. Работа ідзе над п'есай паэта-ордэнаносца П. Глебка «Над Бярозай-ракой», прэм'ера якой адбудзецца ў канцы гэтага месяца ў Беластоку.

«Над Бярозай-ракой» — хвалюючая паэма аб беларускім народзе, аб Чырвонай Арміі, аб большэвіцкай партыі, аб тым, як пад кіраўніцтвам партыі армія і народ разграмілі ворагаў, вызвалілі беларускую зямлю ад варожага нашэсця.

Праз усю п'есу праходзіць вобраз бліжэйшага саратніка вялікага Сталіна—Серго Орджанікідзе, якога таварыш Сталін паслаў, каб дапамагчы беларускаму народу ў дні яго напружанай і гераічнай барацьбы з ворагамі, пасягнуўшымі на яго незалежнасць, на яго свабоду.

Пасля выпуску прэм'еры «Над Бярозай-ракой» тэатр возьмецца за новую п'есу Н. Пагодзіна «Крэмлёўскія куранты», у якой выведзены вобразы Леніна, Сталіна, Дзержынскага.

Зараз над п'есамі для тэатра працуюць: народны паэт рэспублікі Якуб Колас, З. Бядуля, К. Чорны, В. Вольскі. Творчая сувязь з імі—адна з асноўных задач тэатра.

Гастролі тэатра ў Беластоку з'яўляюцца для тэатра фактам вялікага значэння. Гэтыя гастролі ён разглядае, як творчы рапарт перад працоўнымі роднай Заходняй Беларусі, назаўсёды вызваленай ад прыгнёту польскіх паноў.

Тэатр у часе работы ў Беластоку будзе наладжваць сувязь са сваім гледачом у творчым кантакце з пісьменнікамі, кампазітарамі, мастакамі і акторамі Беластока. Гэта будзе спрыяць далейшаму творчаму росту тэатра, перад якім наперадзе стаяць вялікія адказныя задачы па падрыхтоўцы спектакляў для паездкі ў Маскву.

Калектыў тэатра ўпэўнен, што ён з гэтай работай справіцца. Залогам гэтага з'яўляецца яго паслядоўны рост, творчая дапамога лепшых майстраў рускага тэатра, рост нашай драматургіі і галоўнае — вялікія клопаты партыі, урада і народа аб мастацтве, якія тэатр адчувае кожны дзень, кожную мінуту.

І. Дорскі.

ВЕЧЕР ВОСПОМИНАНИЙ В ПАРИЖЕ

В замке старого французского города Анжера царило волнение. Правительство «польского государства» готовилось к сессии национального совета, на которой ему предстояло отчитаться в своей деятельности за истекший период. Этот период начинается с того момента, как несколько варшавских «деятелей» перебежали румынскую границу и об'явили себя наследниками золотого запаса, вывезенного на броневиках из Варшавы.

Анжерский замок, то-бишь Речь Посполита Польска, если верить словоохотливым парижским газетам, насчитывает тридцать шесть комнат. Две трети из них заняты под частные апартаменты некоторых министров. «Президент» Рачкевич, «премьер» Сикорский, «министр иностранных дел» Залесский наняли лучшие виллы города. Опять же понаехали дипломаты различных стран, выполняющие те или иные роли в анжерском фарсе, в том числе британский посол, французский посол, папский нунций и посланник Уругвая. Они прочно заняли местные гостиницы. Собственно территория Польши состоит, таким образом, из двенадцати комнат, достаточно плохо отапливаемых.

Согласно конституции анжерско-польского государства, утвержденной, как шутят в Париже, префектурой департамента Мена и Луары, национальный совет состоит из неопределенного количества персон — от девяти до сорока в зависимости от ситуации. В настоящий момент удалось наскрести, по утверждению «Эко де Пари», шестнадцать человек. Компания небольшая, но достаточно почтенная. И вот в Анжере возник вопрос — где и как разместить прибывающих панов-депутатов, чтобы не превращать окончательно в ночлежку остаток территории великодержавной Польши. Приедет этакий парламентарий, поселится, скажем, в «варшавском воеводстве» (третья дверь по коридору налево) и останется там на месяц, на год, навсегда. Поди выстели такого жильца.

Долго совещались Рачкевич с Сикорским и решили провернуть сессию в Париже.

К великому неудовольствию анжерских девиц, дочерей местных торговцев пенькой, уксусом и горчицей, город лишался главного аттракциона.

Итак, сессия национального совета Речи Посполитой открылась в Париже, в здании польского посольства— так именуется на официальном французском языке дом, где группка бывших людей бывшего государства ведет шпионскую и диверсионную работу по заданиям франко-британской разведки.

Все было почти как в Варшаве. Два ряда кожаных кресел с высокими готическими спинками. Походный алтарь. Проповедь, произнесенная епископом Гавлиной, тем самым, что услаждал уши Мосьцицкого, Рыдз-Смиглы и Бека. Увы, на этот раз проповеди не внимали ни тот, ни другой, ни третий. Не было вовсе пилсудчиков на сессии национального совета. Эндеки, представляющие польское государство в приемной господина Даладье, расквитались за все прошлые обиды. В свое время пилсудчики прогнали их от казенного пирога, выжили с теплых, насиженных местечек. Теперь у ящиков с золотым запасом сидят, цепко взявшись за руки, одни лишь эндеки. Только им одним доверено блюсти престиж польского государства в Анжере.

Епископ Гавлина исторгал лирико-патетические рулады. В зале царила строгая и торжественная тишина. «Воспоминания славного прошлого реяли над этими людьми со склоненными головами», — рассказывает умиленный репортер «Пари суар». Мы не знаем, о чем именно думали, склонив головы, господа анжерские министры. Но если уж вспоминать о самом славном, так, вероятно, президент Рачкевич воскресил в памяти ясный весенний день 1922 года. Он тогда был виленским воеводой и ехал в машине в сопровождении пышной свиты из города в свое имение. На лесной опушке дожидалась толпа крестьян. «Опять просители»—поморщился воевода. Но это не были просители. Машина поравнялась с крестьянами, в полицейских полетели камни, охрана разбежалась. Воевода лежал связанный на земле. С него стаскивали штаны. «Будешь мучить народ непосильными налогами?! Будешь лихоимствовать?!»

В варшавских салонах со смехом рассказывали о том, как крестьяне высекли виленского воеводу чуть ли не у самых ворот его имения... Пан президент вздрагивает и начинает ерзать в своем готическом кресле.

У премьера Сикорского самые славные воспоминания относятся ко временам еще не столь далеким. Дело было в Белостоке, в гостинице «Риц». Трое суток шла дикая оргия с участием офицеров местного гарнизона. На третьи сутки перепившиеся до чортиков офицеры выбежали с обнаженными шашками на главную улицу и стали гоняться за прохожими. Счет, пред'явленный генералу владельцем «Рица», составил 30 тысяч злотых. Он остался непогашенным. Не заплатит ли генерал сейчас из золотого запаса?

Епископ кончил проповедь. «От прошлого все перешли к настоящему» — продолжает неугомонный репортер. Алтарь был вынесен, вместо него служители притащили нечто в роде школьной кафедры. Пан Сикорский взобрался на трибуну и начал отчетный доклад. Репортер из вполне понятных соображений очень скупо говорит о практической работе анжерского правительства. С одной стороны, коммерческая тайна. С другой, при подробном перечислении подвигов Рачкевича — Сикорского может притти в неуместно веселое настроение даже неискушенный французский обыватель.

Ну, как не притти в веселое настроение, читая о том, как польский адмирал производит в Лондоне смотр подводной лодки, удравшей в сентябре из Гдыни. Или о том, как Сикорский разрабатывает вопрос о реформе польской спичечной монополии. Или о том, как он назначает воевод и полицмейстеров в Варшаву, Познань, Люблин и Львов. Или о том, как он раздает кресты, звезды и ленты иностранным дипломатам. Или, наконец, о том, как он глубокомысленно рассуждает о «возможности помощи финской армии силами польского легиона».

Деловая часть сессии была недолгой. Вкратце обрисовав положение в Анжере, Сикорский уступил место 80-летнему пианисту Игнатию Падеревскому. Со старца, как говорится, взятки гладки. Полчаса лепетал Падеревский о том, что он твердо верит в победу союзников. А союзники, дескать, не обидят участников сессии и помогут им восстановить «Польшу Болеслава Храброго, Польшу Ягеллонов, Польшу от моря до моря». Под конец его уже не слушали, и секретарь бережно, как музейную редкость, доставил Падеревского на место.

Рачкевич говорил, по выражению «Пари суар», с «нервным под'емом». Трудно, конечно, отделаться даже в такой ответственный момент от виленских воспоминаний. Тем не менее, он не забыл об'явить во всеуслышание (для протокола и для истории), что во всех бедах, постигших Польшу, виноваты-де правительства, пришедшие после «майского переворота» Пилсудского. Что же касается его, Рачкевича, то он обязательно — пусть в этом не сомневаются — спасет Польшу.

На этом сессию об'явили закрытой. Был еще дан банкет, на котором Падеревский в патриотическом экстазе поклялся, что не прикоснется к клавишам до тех пор, покуда над Вислой не расправит крылья белый орел. Сикорский требовал от собутыльников самоотверженности и жертвенности. Министры и сенаторы аплодировали премьеру.

Правительство вернулось в Анжер. Дочери торговцев горчицей и уксусом обрели спокойствие: город их снова стал столицей.

На этом, собственно говоря, можно и закончить рассказ об итогах сессии национального совета найяснейшей Речи Посполитой Польской. Впрочем следует упомянуть еще об одном побочном, если так можно выразиться, обстоятельстве: импрессарио Игнатия Падеревского, прочтя газетный отчет о клятве, данной на банкете, сказал своему секретарю:

— Вычеркните этого пианиста из наших списков. Старик никогда не вернется к роялю.

Б. БЕЛОГОРСКИЙ.
(«Известия»)

РЕЧЬ МИНИСТРА ИНОСТРАННЫХ ДЕЛ ЛАТВИИ Г. МУНТЕРСА

Рига, 13 февраля. Вчера вечером в латвийском университете с докладом о международном положении выступил министр иностранных дел Латвии г. Мунтерс. «Четыре месяца прошло со дня подписания пакта о взаимопомощи с Советским Союзом, — сказал Мунтерс. — Срок вполне достаточный, чтобы подвести некоторые итоги того, как пакт реализуется. Следует отметить, что обе стороны подошли к реализации пакта в духе дружбы и взаимного доверия. Можно выразить уверенность в том, что и впредь нам удастся находить общий язык.

Мы внимательно следили за комментариями иностранной печати о пакте 5 октября, и я не могу сказать, что они во всяком случае первое время нас удовлетворяли. Многое здесь следует об'яснить незнанием обстоятельств, но еще больше— пропагандой с известными целями. В последнее время оценка иностранной печати получила уже другой оттенок, так как всем видно, в какой атмосфере развиваются латвийско-советские отношения. Касаясь двух главных утверждений, которые время от времени повторяются в иностранных газетах, я хотел бы спросить, где же та «советизация», от которой нас предостерегали? и есть ли вообще какой-нибудь житель Латвии, который мог бы сказать, что Советский Союз каким-либо образом вмешивается в наши внутренние дела. В иностранной прессе Латвию называют «протекторатом, потерявшим независимость». Факты, которые все видят, без излишних слов показывают необоснованность такого утверждения. Если указать на успешные экономические и другие переговоры, которые в последнее время велись между обоими правительствами и уже дали конкретные результаты, то есть основание назвать существующие отношения с Советским Союзом вполне удовлетворительными. Имеются люди, утверждающие, что эти благоприятные обстоятельства носят лишь временный характер и что рано или поздно нам придется считаться с внутриполитическим и внешнеполитическим давлением СССР. Опыт правительства во всяком случае не оправдывает эти предсказания. Правительство считает, что пакт от 5 октября вытекает из интересов обоих государств, особенно если принять во внимание военные условия и то, что пакт заключен при обоюдном доверии и полном уважении к суверенитету обеих сторон».

Министр подробно остановился на латвийско-германском договоре от 30 октября о репатриации граждан немецкой национальности. Он сказал: «Чрезвычайно важным событием был заключенный 30 октября 1939 года договор об эмиграции граждан немецкой национальности. 15 декабря было закончено переселение и почти 45 тысяч человек покинуло нашу страну. Первые месяцы войны открыли нам глаза на большие национальные и социальные повороты, которые характеризуют нынешнюю эпоху. Я должен спросить, какова позиция нашего народа и нашего государства в этой войне, и вызванном ею столкновении сил и идей? Она сводится к основному принципу — обеспечению нашего самостоятельного национального существования. Последние годы, видя скрытое, но возрастающее обострение отношений между великими державами, руководящими судьбами Европы, видя ослабление системы международной безопасности, видя постепенный развал здания международного сотрудничества, мы все больше склоняемся к позиции нейтралитета. Мы хорошо сознаем, что только эта политика оградит наше государство от вмешательства в вооруженную борьбу за чуждое нам дело.

Ни при каких условиях свободный латышский народ не отступит от своей нынешней позиции. Кроме незаменимой силы, которая кроется в единодушии народа, мы можем черпать бодрость в нашей здоровой, национальной и общественной структуре».

(ТАСС).

ЛИТОВСКАЯ ПЕЧАТЬ О ЗАКЛЮЧЕНИИ ХОЗЯЙСТВЕННОГО СОГЛАШЕНИЯ МЕЖДУ ГЕРМАНИЕЙ И СССР

Каунас, 13 февраля. (ТАСС). Сегодня все литовские газеты на видном месте публикуют сообщение о заключении хозяйственного соглашения между Германией и СССР.

Газета «Лиетувос жиниос» по поводу советско-германского соглашения пишет, что подписание нового хозяйственного соглашения между Германией и СССР является большим достижением для обеих сторон.

Газета «XX амжиус» указывает, что советско-германское соглашение предусматривает такой об'ем товарооборота между этими двумя странами, какого не предусматривает ни один из торговых договоров, заключенных когда-либо Германией за все время ее существования.

КІНО

„ЧАЦВЕРТЫ ПЕРЫСКОП“

Наша савецкая кінематаграфія мае ў сваім творчым актыве рад фільмаў аб баявых днях нашага слаўнага марскога флота, — фільмаў аб гераізме, аб непахіснай адданасці чырвонафлотцаў. Сярод гэтых кінофільмаў першыя месцы займаюць вядомыя ўсяму свету фільмы: „Мы з Кранштадта“, „Балтыйцы“ і „Пагібель эскадры“.

На экранах горада зараз дэманструецца новы фільм „Чацверты перыскоп“ (вытворчасць ордэнаноснай Ленінградскай кіностудыі). Гэты фільм таксама паказвае жыццё чырвонага марскога флота. Але гэта ўжо не мінулае флота, а яго баявыя будні, будні поўныя кіпучай энергіі, вучобы, поўнакроўнага жыцця, гераічнай дзейнасці.

У „Чацвертым перыскопе“ ўскрываюцца характары людзей ва ўсёй іх складанасці, паказваецца вялікая адданасць радзіме, перад якой не могуць устаяць нават пачуцці роднасці.

Галоўнымі дзеючымі асобамі фільма з'яўляюцца браты Крайневы. Адзін з іх — камандзір мінаносца „Отважный“, а другі — камандзір падводнай лодкі „Спрут“. На супярэчнасцях гэтых двух братоў, двух розных чалавечых характараў пабудавана асноўная лінія сюжэта. Якасці гэтых розных, але глыбока станоўчых характараў ярка выявіліся ў часе манеўраў эскадры.

... Камандзіры атрымалі баявыя заданні. Караблі вышлі ў мора: эскадра на чале з лінкорам і 4 падводнымі лодкамі. У часе ходу аперацый камандзір эсмінца „Отважный“ В. Крайнеў заўважыў недалёка ад лінкора перыскоп падводнай лодкі. У гэтым месцы савецкая лодка не павінна была быць, але „Спрут“, якім камандаваў другі брат, не паяўляўся, і гэта мог быць выпадкова ён. Камандзір эсмінца пасля доўгіх ваганняў усё-ж аддае загад знішчыць лодку, бо інакш (калі гэта варожая лодка) яна патопіць лінкор. Падводная лодка ідзе на дно. Ад „Спрута“ няма ніякіх звестак. Ствараецца ўражанне, што гэта і быў ён, што брат патапіў савецкую лодку, каманду, брата. Нарэшце, высвятляецца, што „Спрут“ сапраўды быў патоплен варожым замаскіраваным караблём, а замест „Спрута“ да эскадры падышла варожая лодка, якую эсмінец і патапіў.

Мужнасць, адвага і знаходлівасць савецкіх байцоў праяўляецца не толькі ў сапраўдных баях, але і ў звычайнай абстаноўцы. Валявыя якасці выхоўваюцца штодня, і выхаванню гэтых якасцей дапамагае фільм „Чацверты перыскоп“.

Калектыў ордэнаноснай кіностудыі „Ленфільм“, на чале з маладым рэжысёрам Эйсымонт стварыў просты, глыбока праўдзівы, хвалюючы фільм аб суровых буднях нашага флота, аб яго людзях-героях, якія дзень і ноч вартуюць спакой на нашых марскіх рубяжах.

М. Бліцінаў

—«о»—

ПО ГОРОДУ И ОБЛАСТИ

НОВЫЙ БАНК

В Белостоке организуется областная контора промышленного банка СССР.

Основной задачей конторы является финансирование промышленного строительства в Белостокской области.

Контора осуществляет также контроль за правильным использованием средств, представленных руководителями разным организациям на новое строительство и на реконструкцию существующих уже предприятий.

МАГАЗИН НОТ И ИЗОПРОДУКЦИИ

Когизом открыт в Белостоке новый магазин по продаже нот и изопродукции.

Магазином получены много портретов вождей партии и правительства. Имеются плакаты, картины, открытки, панно, гербы союзных республик, грамофонные пластинки с записями речей вождей партии и правительства.

РАБОТНИКИ ИСКУССТВА ГОТОВЯТСЯ К ВЫБОРАМ

Подготовку к выборав в Верховные Советы Союза ССР и БССР работники искусства Белостокской области отмечают огромным творческим под'емом.

Интересную программу на тему о выборах готовит Еврейский театр миниатюр (художественные руководители тт. Джиган и Шумахер).

Областной Дом народного творчества наметил 80 художественных коллективов, которые будут обслуживать собрания избирателей, митинги и встречи кандидатов с избирателями.

Несколько бригад, составленных из высококвалифицированных исполнителей, направляет в районы западных областей Белорусская государственная эстрада.

Адказны радактар
Б. М. Зельманаў

БЯСПРАЎЕ НЕГРАЎ У ЗША

Заканадаўчы сход штата Місісіпі (ЗША) адобрыў законапраект, які прадугледжвае выданне асобных падручнікаў па пытаннях дзяржаўнага ўстройства для дзяцей белых і для негрыцянскіх. У падручніках, прадназначаных для дзяцей неграў, адсутнічае выкладанне правіл і парадку галасавання на выбарах, адсутнічае таксама апісанне „правоў і абавязкаў грамадзян“.

Выступаўшы ў спрэчках па гэтаму пытанню ўладар буйных плантацый Дэйвіс заявіў: „Негры ніколі не могуць спадзявацца на тое, што яны атрымаюць такія-ж прывілеі ў галіне соцыяльнага заканадаўства і асветы, як белыя“.

Неабходна адзначыць, што негры састаўляюць большасць насельніцтва штата Місісіпі. Не гледзячы на гэта, яны пазбаўлены права голасу, а таксама і многіх іншых правоў. Негрыцянскія дзеці наведваюць школы, дзе яны атрымоўваюць значна менш ведаў, чым дзеці белых у сваіх школах.

(ТАСС).

ЯПОНСКИЕ ПОТЕРИ В ШАНЬСИ

Чунцин, 14 февраля. (ТАСС). Газета «Дагунбао» сообщает, что за два с половиной года войны японские потери в провинции Шаньси достигают 300 тысяч человек.

Белостокский Горком КП(б)Б с глубоким прискорбием извещает о безвременной смерти члена КП(б)Б, секретаря первичной партийной организации электростанции,

тов. **СТРАДЗЕ Ю. П.**

и выражает свое соболезнование семье покойного.

Коллектив сотрудников редакции газеты „Вольная Праца“ выражает соболезнование заместителю ответственного редактора **Броне Фрейндорф** по поводу безвременной смерти ее горячо любимого мужа

тов. **СТРАДЗЕ Ю. П.**

Адрас рэдакцыі і выдавецтва: г. Беласток, будынак Аблвыканкома. Тэлефоны рэдакцыі: адказнога рэдактара—22; партаддзела і сакратарыята—23; сельскагаспадарчага, культурнага, літаратуры і мастацтва, школьнага і інфармацыйнага аддзелаў—17.62 выдавецтва і аддзел аб'яў—16-10; друкарня і начная рэдакцыя 5.21. Падпіску на газету прымае Саюздрук тэл. 5.14.

Упаўнаважаны абліта № 165.

1-я дзяржаўная друкарня ў г. Беластоку.